

Ζέττα Μελαμπιανάκη - Παντελής Αυθίνος

Το τελευταίο διάστημα πυκνώνουν οι διεργασίες για τη συγκρότηση πολιτικών συσπειρώσεων, τη δημιουργία πολιτικών μορφωμάτων και συμμαχικών σχημάτων της Αριστεράς που θα στοχεύουν να υποδεχτούν την φθορά του ΣΥΡΙΖΑ απ' τα αριστερά, εν όψει εκλογών. Καλλιεργούνται μάλιστα προσδοκίες για μια «εύκολη» επανάληψη του φαινομένου «ρουκέτας» του ΣΥΡΙΖΑ, αρκεί να βρεθεί το κατάλληλο πρόγραμμα, οι κατάλληλες συμμαχίες και να δοθεί η υπόσχεση ότι αυτή τη φορά τα πράγματα θα πάνε «όπως πρέπει» και δεν θα επαναληφθεί η «προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ». Στο χώρο της ΛΑΕ, πιο συγκεκριμένα, προωθείται ένα σχέδιο συνεργασιών το οποίο απ' ό,τι φαίνεται συμπεριλαμβάνεται το Σχέδιο Β' (Αλαβάνος), την Πλεύση Ελευθερίας (Κωνσταντοπούλου), το ΕΠΑΜ (Καζάκης) κ.ά. Στο σχέδιο αυτό, απ' ό,τι έχουμε κατανοήσει από τις επανειλημμένες δημοσιεύσεις της ιστοσελίδας του Αριστερού Ρεύματος «ΙΣΚΡΑ», μπορεί να γίνει δεκτό (!) και ένα μέρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αφού βεβαίως διασπαστεί από το σεχταριστικό κορμό του...

Πόση βάση και πόση βαρύτητα έχουν αυτές οι προοπτικές;

A) Σε τι περίοδο βρισκόμαστε;

Έχει νόημα η επανάληψη του 2004 και η στήριξη της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε ένα νέο εγχείρημα «τύπου» ΣΥΡΙΖΑ σε λίγο πιο ριζοσπαστική εκδοχή;

Ζούμε πράγματι σε μια περίοδο διαρκών και επαναλαμβανόμενων κυμάτων ριζοσπαστικοποίησης αλλά και διαδοχικών απογοητεύσεων των λαϊκών μαζών από τις ρεφορμιστικές ηγεσίες. Στην ρίζα αυτής της ιστορικής τάσης βρίσκεται το βάθεμα της νεοφιλελεύθερης επίθεσης στο πλαίσιο της καπιταλιστικής κρίσης που ξέσπασε το 2008. Αυτή ακριβώς η επίθεση αποκλείει την επιτυχία ενός ρεφορμιστικού προγράμματος, κλιμακώνει τον θυμό των προλεταριακών μαζών και υπονομεύει την δυνατότητα των αρχουσών τάξεων να οικοδομήσουν σταθερές κοινωνικές συμμαχίες. Σε μια τέτοια περίοδο,

είναι ανοιχτό το ζήτημα των διαρκών πολιτικών ανατροπών. Ο πολιτικός χρόνος είναι συμπυκνωμένος εξαιρετικά και οι επιθετικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζονται από την άρχουσα τάξη σε παγκόσμιο επίπεδο, γεννούν ρεύματα αντιστάσεων τα οποία σε πολλές περιπτώσεις έχουν διαλύσει και ανακατασκευάσει πλήρως ή εν μέρει το πολιτικό σκηνικό σε πολλές χώρες. Πιο πρόσφατα, αυτό συνέβη στη Γαλλία αλλά και στη Μ. Βρετανία. Στο παρελθόν είχαμε δει το φαινόμενο αυτό να εξελίσσεται σε χώρες όπως η Ισπανία, η Ιταλία, η Τουρκία κλπ.

Οι πρόσφατες εκλογικές επιτυχίες των Κόρμπιν και Μελανσόν, όπως επίσης και η πολύ σημαντική -αλλά αποτυχημένη- προσπάθεια για πολιτική έκφραση του κινήματος στις ΗΠΑ μέσα από την υποψηφιότητα Σάντερς, εντάσσονται σε αυτό το φαινόμενο και έχουν μεγάλη σημασία. Παρά τη διαφορετικότητα των τριών περιπτώσεων, σε επίπεδο πολιτικών προγραμμάτων, πρόκειται σαφέστατα για απόπειρες διατύπωσης μιας νέο-κεϋνσιανής διαχείρισης σαν απάντηση στο σκληρό και καταστροφικό νεοφιλελευθερισμό του συστήματος. Η σαφής τοποθέτησή τους με την πλευρά της μεταρρύθμισης του καπιταλισμού, δεν πρέπει να μειώνει τη σημασία τους στα μάτια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Γιατί συνδέονται με νέες και σοβαρές απόπειρες των υποτελών τάξεων να επανέλθουν στο προσκήνιο μετά από μεγάλα χρονικά διαστήματα ήττας. Ιδιαίτερα, όταν τέτοιες απόπειρες εξελίσσονται στις κεντρικές χώρες του διεθνούς ιμπεριαλισμού, τότε πράγματι, η πολιτική αστάθεια εισβάλλει στο προσκήνιο μαζί με την οικονομική κρίση και τα ζητήματα γίνονται πολύ εκρηκτικά.

Στην Ελλάδα, όμως, μετά την εμπειρία από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ο πολιτικός προβληματισμός της αντικαπιταλιστικής αριστεράς οφείλει να βρίσκεται κάποια βήματα πιο μπροστά από τους απλούς πανηγυρισμούς για την «εμφάνιση της νέας αριστεράς». Η ελληνική αριστερά υπήρξε ένα «εργαστήριο» μέσα στο οποίο δοκιμάστηκαν ήδη και απέτυχαν με το σκληρότερο τρόπο τα αντίστοιχα πολιτικά σχέδια. Κυρίως απέτυχε η επιλογή του τμήματος εκείνου της ελληνικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς, (οργανωμένου και ανοργάνωτου) το οποίο είχε ακολουθήσει την πρακτική να στηρίξει το εγχείρημα ΣΥΡΙΖΑ, από το 2004, συμβαδίζοντας με μια εξίσου αποτυχημένη πρακτική της ευρωπαϊκής αντικαπιταλιστικής αριστεράς, η οποία οδήγησε σχεδόν το σύνολό της σε διάλυση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το μοναδικό εγχείρημα εκείνης της περιόδου που όχι απλώς διασώθηκε κοινοβουλευτικά -με δωρητή σώματος ένα τμήμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς (ας μην ξεχνάμε το 3,2% του Μάρτη του 2004)- αλλά επιπλέον, σκαρφάλωσε μέχρι την εξουσία, με την κατάρρευση των παλιών μνημονιακών κομμάτων.

Σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έχει κάνει πλέον φανερό και στους πιο «αθώους» ψηφοφόρους της, ότι δεν διαχειρίζεται το μνημόνιο «με ανθρώπινο τρόπο», αλλά έχει αναλάβει την ανασυγκρότηση του καπιταλιστικού σχηματισμού στην Ελλάδα με ό,τι αυτό σημαίνει. Εξάλλου και η ίδια έχει σταματήσει να αρνείται την «ιδιοκτησία του προγράμματος» και έχει περάσει στην αφήγηση του success story δηλώνοντας περήφανη για τη σωστή εφαρμογή του.

Στις λαϊκές μάζες υπάρχει οργή εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ. Η οργή καταγράφεται και στις δημοσκοπήσεις και στις εκλογές των σωματείων. Ο ΣΥΡΙΖΑ καταρρέει και προς τα δεξιά και προς τα αριστερά. Όμως στο επίπεδο του κινήματος, μέχρι στιγμής, μπορεί να έχουμε ελπιδοφόρα δείγματα αγώνων από κλάδους όπως οι ΟΤΑ, αλλά δεν υπάρχει εύκολη γενίκευση αυτών των μετώπων. Αυτό το γεγονός σημαίνει ότι, ούτε η κατεύθυνση ούτε η ποιότητα της φθοράς του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να θεωρείται λυμένο ζήτημα. Δεν έχει κριθεί ότι ο κόσμος που εγκαταλείπει το ΣΥΡΙΖΑ πάει προς τα δεξιά ή προς την παθητικότητα και την αποχή, αλλά ούτε έχει κριθεί ότι βρίσκεται σε αριστερή αναζήτηση.

B) Πού θα γείρει η ζυγαριά; Πώς θα τροποποιηθούν οι συσχετισμοί;

Πολιτική και εκλογική συνεργασία στη μίνιμουμ κοινή συνισταμένη;

Για να κάνουμε τι;

Αν θέλουμε να αντλήσουμε διδάγματα από το παρελθόν, πρέπει να ξεπεράσουμε τοποθετήσεις που κλίνουν την «ενότητα της αριστεράς» σε όλες τις πτώσεις αποφεύγοντας ή αναβάλλοντας τη συζήτηση για το περιεχόμενο.

Πρέπει να θέσουμε οπωσδήποτε κάποια βασικά κριτήρια για να αρχίσει μια σοβαρή και χωρίς υπεκφυγές συζήτηση:

A. Το πολυσυζητημένο ζήτημα:

Έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ, ή έξοδος από την ευρωζώνη και βλέπουμε; Είναι κοινό μίνιμουμ έδαφος η έξοδος από την ευρωζώνη; Μπορούμε να παλέψουμε μαζί για τον κοινό μίνιμουμ στόχο και στη συνέχεια, αναπτύσσοντας και παλεύοντας ο καθένας την άποψή του για παρακάτω, ας κερδίσει ο καλύτερος;

Η απάντηση είναι σαφέστατα όχι. Γιατί δεν δικαιούμαστε να λέμε ψέματα. Η έξοδος από την ΕΕ και το ευρώ έχει ένα σοβαρότατο επίδικο: προς όφελος ποιανού θα γίνει; ή αλλιώς, ποιος

«θα πληρώσει το μάρμαρο»; Και η απάντηση που δίνει ο κάθε πολιτικός χώρος, έχει απόλυτη σχέση με την τοποθέτηση για το ενιαίο ή όχι της διαδικασίας. Κατά την άποψή μας, η διαδικασία είναι ενιαία και είναι διαδικασία ρήξης, είναι κομμάτι μιας επαναστατικής προοπτικής. Η έξοδος μόνο από την ευρωζώνη, δεν μπορεί να νοηθεί παρά μόνο ως τμήμα ενός προγράμματος συναινετικής διαδικασίας εξόδου σε συνεργασία με τον Σόιμπλε και την ΕΚΤ. Μια συναινετική έξοδος που θα συμπεριλαμβάνει νέα μνημόνια και νέες θυσίες και θα έχει πολιτικό προσανατολισμό τη συμμαχία με εκείνα τα τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης τα οποία πλήττονται από την ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού που επιχειρεί σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ.

Β. Συνέπεια του παραπάνω, είναι το βασικότατο ζήτημα: Σε μια τέτοια προοπτική, βρίσκονται σε πρώτη και απόλυτη προτεραιότητα **οι εργατικές ανάγκες και δικαιώματα** ή όχι; Γιατί, δεν είναι αποδεκτό για εμάς ένα πλαίσιο συζήτησης στο οποίο προτεραιότητα έχει ένα σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης με στόχο την αύξηση του ΑΕΠ από την πορεία του οποίου εξαρτάται η ικανοποίηση μέρους των εργατικών αιτημάτων.

Γ. Συζητάμε ή όχι για **πλήρη ρήξη με όλους τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς**, δηλαδή για έξοδο από ΝΑΤΟ, ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΠΤ και για ρήξη με το βασικό διεθνή άξονα στον οποίο έχει ενταχθεί ο ελληνικός καπιταλισμός, τον άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου; Ποια είναι η τοποθέτηση για τις ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες του ελληνικού καπιταλισμού και τα επικίνδυνα παιχνίδια που προκαλεί ο ανταγωνισμός του με τον τουρκικό καπιταλισμό τόσο στο Αιγαίο όσο και στην Κύπρο;

Θεωρούμε ότι σε όλα τα παραπάνω ζητήματα, υπάρχουν στρατηγικού χαρακτήρα διαφορές με τον κορμό που συγκροτεί τη ΛΑΕ. Για το λόγο αυτό δεν μπορεί να υπάρξει κεντρική-εκλογική συνεργασία. Υπάρχουν και έχουν παγιωθεί στρατηγικές διαφορές για το ποια είναι η απάντηση στην καπιταλιστική κρίση. Και από ποιανού την πλευρά δίνεται αυτή η απάντηση. Από την πλευρά των υποτελών τάξεων ή από την πλευρά των πτωχών πλην τιμίων Ελλήνων καπιταλιστών που καταδυναστεύονται από τους Γερμανούς;

Γ) Ταξικό ή εθνικό το ζήτημα;

Το δίλημμα που πρέπει να τεθεί είναι αν χρειάζεται σήμερα «πατριωτικό-δημοκρατικό-αντιμνημονιακό μέτωπο» ή αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο. Αυτό, πρέπει να απαντηθεί σαφώς από όλες τις δυνάμεις. Εκεί βρίσκεται η διαχωριστική γραμμή. Και αυτή αφορά και από εκείνες τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που επιχειρούν εντός της ΛΑΕ να επαναλάβουν το αποτυχημένο και βλαβερό εγχείρημα συγκρότησης ενός «τίμιου ΣΥΡΙΖΑ».

Δ) Είναι επομένως η αντικαπιταλιστική αριστερά «ανάδελφο» ρεύμα;

Πώς θα σχετιστεί με τη «νέα αριστερά», πώς θα βρεθεί μαζί με τον κόσμο που εγκαταλείπει το ΣΥΡΙΖΑ και θα συζητήσει μαζί του πολιτικά για να επηρεάσει την εξέλιξή του προς τον αντικαπιταλισμό;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατέθεσε πριν από μερικούς μήνες μια διπλή πρόταση. Μια πρόταση για κινηματική συνεργασία και για πολιτική συνεργασία.

Ο διαχωρισμός ανάμεσα στην πρόταση κινηματικής και πολιτικής συνεργασίας είναι απαραίτητος. Υπάρχουν δυνάμεις με τις οποίες πρέπει να επιδιωχθεί -και έχει καθυστερήσει- η κινηματική συνεργασία αλλά η πολιτική συνεργασία έχει πολύ μεγαλύτερες απαιτήσεις.

Οι σοβαρές πολιτικές συνεργασίες, ξεκινάνε μέσα στο κίνημα. Πολιτική συνεργασία, μπορεί να γίνει μόνο ανάμεσα σε δυνάμεις που μπορούν να βρεθούν μαζί σε πραγματική κινηματική ενιαιομετωπική δράση. Έτσι προχώρησε και η διαδικασία συγκρότησης της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Βασίστηκε σε μια μακρόχρονη διαδικασία κοινής δράσης πολλών οργανώσεων και ανένταχτων και στη συνύπαρξή τους σε πολλά κοινωνικοπολιτικά μέτωπα. Αλλιώς δεν μπορεί να δοκιμαστεί αν προωθείται μια κοινή κινηματική και πολιτική απάντηση.

Στο βαθμό που φαίνεται ποιες δυνάμεις μπορούν από κοινού να προωθήσουν μέσα στο κίνημα ένα σχέδιο για αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής, τότε μπορεί να προχωρήσει και η συζήτηση για τη βάση μιας πολιτικής συνεργασίας.

Σήμερα, οι ομαδοποιήσεις που έχουν αποχωρήσει από το ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ, ανεξάρτητα από τις ιδιαιτερότητές τους, σε επί μέρους σημεία έχουν κάνει κάποια περισσότερα βήματα προς το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, απ' ό,τι η ΛΑΕ σαν σύνολο. Και, κυρίως δεν αποτελούν οργανωμένες και αποκρυσταλλωμένες γραφειοκρατίες, που έχουν περάσει μεγάλο μέρος της πολιτικής τους ζωής τους στα υπουργεία, στα κοινοβούλια κλπ. Ας μην ξεχνάμε, ότι και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από την αρχή συμπεριέλαβε ένα κομμάτι ριζοσπαστικού ρεφορμισμού το οποίο τελικά δεν κερδήθηκε στην επαναστατική αριστερά αλλά κατευθύνθηκε προς τη ΛΑΕ.

Η αντικαπιταλιστική ανασύνθεση, είναι απαραίτητο να συμπεριλάβει όλα αυτά τα κομμάτια. Μαχητικές ριζοσπαστικές ομαδοποιήσεις και ανένταχτους αγωνιστές, που έχουν σπάσει με τις αποκρυσταλλωμένες ρεφορμιστικές γραφειοκρατίες. Μπορεί λοιπόν και πρέπει να υλοποιηθεί απόπειρα και πολιτικής σύγκλισης με αυτές τις ομαδοποιήσεις.

Μια πολιτική σύγκλιση που θα δοκιμαστεί και αυτή στο καμίνι της κοινής προσπάθειας για ένα αγωνιστικό μέτωπο που θα ανατρέψει την καπιταλιστική επίθεση, που θα οργανώσει την εργατική αντεπίθεση, που θα βάλει τα θεμέλια για έναν παλλαϊκό ξεσηκωμό μέχρι την νίκη. Ένα αγωνιστικό μέτωπό σε σύγκρουση με τις γραφειοκρατικές ηγεσίες των συνδικάτων και με την χωροταξική και οργανωτική διάσπαση που προωθεί το ΠΑΜΕ. Ένα αγωνιστικό μέτωπο που θα ανακαταλάβει τα συνδικάτα -την ίδια την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ- και θα τα καταστήσει μαχητικά όργανα της ταξικής πάλης.

Αυτά, είναι ζητήματα που πρέπει να τεθούν και να επανασχεδιαστούν συγκεκριμένα και από την ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Και κυρίως, θα πρέπει να αλλάξει η στρεβλή αντίληψη των οργανώσεων που εγκλωβίζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μια ατέρμονη αναζήτηση εκλογικών συμμαχιών και μετώπων, που μπλοκάρει την οικοδόμηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σήμερα και δεν επιτρέπει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ να δράσει και να αξιοποιήσει τις τεράστιες δυνατότητες που διαφαίνονται στην περίοδο που βρισκόμαστε.

Πηγή: elaliberta.gr